

Krisztián 11 éves koráig még csak bele se szagolt egy könyvbe se, hacsak nem a tanulásról volt szó. A születésnapján az anyukája egy könyvvel lepte meg, nem is akármilyennel. A Harry Potter és a bölcsek kövét kapta meg. Attól a perctől kezdve Krisztiánnak szenvedélyévé vált az olvasás, Harry Potter pedig a példaképévé.

Krisztián könyvespolcán helyet kaptak más stílusú könyvek is, például a regények, a krimik, a történelmi könyvek, de még a képregények és a japán mangák is. Mindezek ellenére az abszolút kedvenc a fantasy maradt, ami a fényt jelentette a szürke hétköznapokban a fiú számára. *Eragon, A gyűrűk ura, Percy Jackson és az olimposziak, Narnia krónikái*, csak néhány azok közül a könyvek közül, amelyeket az elmúlt években szinte csak falt, és a képzeletbeli dobogó első helyét foglalták el Krisztiánnál.

Amint véget ért az első óra, Iovine átadta a helyét az irodalom tanárnak, aki enyhén szemrehányó tekintettel beengedte a fiút a terembe.

-Leone, te is jól kezded az évet, ahogy látom.

-Tanárnő, csak két percet késtem.

-Persze, de az is késés. Egyébként is ismered Iovinét, nem? Legközelebb próbáld meg időben beérni!

Krisztián a délelőtt folyamán egyszer sem állt fel a hátsó sorban megbújó padjából, még a szünetben sem, így megúsza a többiekkel való beszélgetést. Úgy tűnt, mindenkivel történt valami izgalmas a nyáron, amit lelkesen újságozhatott az osztályban, ezzel ellentétben ő csak dolgozott, így ha akart volna se tudott volna mit mesélni az osztálytársainak.

-Krisz'! Minden rendben? Egy árva szót sem szóltál ma... - érdeklődött a nap végén Márkó, miközben a többiek mentek ki a teremből. Márkó egy volt azon kevés osztálytársai közül, akikkel időnként Krisztián elbeszélgetett.

-Nem volt semmi, amit mondhattam volna.

-Talán az érettségi miatt izgulsz ennyire?

-Addig még van kilenc hónap...

-Hát jó..., én sokat gondolok rá, már most ezzel álmodok éjszakánként. - Krisztián nem ellenkezett, csak csöndesen becsúszta könyveit a hátizsákjába.

-Na és döntöttél már? Tudod már, melyik egyetemet választod? - kérdezte tovább Márkó.

-Nem -válaszolta szárazon.

-Én az építészetten gondolkodtam, apukámnak építőipari cége van, így majd dolgozhatnék vele.

-Örülök neked - zárta rövidre.

Márkó méregette még egy darabig, majd faképnél hagyta. Krisztián kicsit sajnálta, hogy így válaszolt neki, de utált a jövőjéről beszélni, főleg most, hogy még elképzelése sincs róla. Hogyan tudná kifizetni az egyetemi tanulmányokat abból a kevés pénzből, amit keresett? Már ezt az évet is nehéz lesz átvészelni. És utána hogyan csinálná végig a kurzusokat? Mi lenne a sok tanulnivalóval?

Pár hónapja Krisztián álma még az volt, hogy tanár lesz, de az életében sok minden megváltozott, így ez a gondolat csak dühöt és csalódottságot váltott ki belőle. A döntés, hogy elhagyja a családját és egyedül éljen, majdhogynem kötelező volt. Annak a következményeivel, hogy mi is lesz akkor, ha beleveti magát az ürességbe, nem számolt.

Krisztián az egész délutánt az olvasásba feledkezve töltötte, csak akkor fejezte be a könyvet, mikor a nap már lemenni készült. A konyhába indult, majd összedobott egy gyors paradicsomos tésztát. Nincs nagy titka az elkészítésének, de tökéletes, hogy elnyomja az éhségét. Amióta egyedül élt, meg kellett tanulnia főzni, valamint elvégezni a házimunkát, például kitakarítani, elmosogatni, vagy éppenséggel bevásárolni, és megcsinálni minden ezekhez hasonló teendőt, amikért egészen eddig az anyukája volt felelős. Minden fáradozás mellett sem hiányzott Krisznek a családi élet. A folyamatos veszekedés a szülei közt, a minden percben jelen levő feszültség, és az eltitkolt konfliktusok miatt kialakult síri csend. Krisztián ezeknek egy határozottan vetett végét.

A hétfő volt az egyetlen nap, amikor nem dolgozott. Kellett valami, hogy a havi 400 euró bérleti díjat be tudja fizetni, be tudjon vásárolni, vagy esetleg vehessen pár könyvet magának. Nyáron semmi problémája nem volt azzal, hogy dolgoznia kellett minden este hajnal kettőig, mivel másnap addig aludhatott, ameddig csak akart. Ősztől kezdve viszont már problémásabb volt a munka, az iskola és a mindennapi korán kelés mellett. Az a gondolat, hogy így csináljon végig kilenc hónapot, megrémítette. Csak vacsora után tudta rávenni magát, hogy kinyissa a történelem könyvet. „A restauráció...” kezdte hangosan felolvasni, hátha így jobban tud figyelni. „szigorúan a történelmi-politikai értelemben, az uralkodók hatalmának visszaállításáról szóló folyamat Európában, Napóleon uralkodása után.” Tanult körülbelül két órát, egészen, amíg el nem álmosodott. Akkor a nyitott könyvet az asztalon hagyta és ledőlt az ágyába, ahol viszont nem tudott nyugodtan pihenni. Tudta, hogy elfelejtett valamit. De mi lehetett az?

A munkaruha! Teljesen elfelejtette, hogy ki kéne mosnia a ruhát, amit akkor hord, amikor épp pincérkedik. Hirtelen felpattant az ágyból, kikapta a szennyesből a munkaruhát. Teleengedte a kagylót vízzel, tett bele a mosószerből és beáztatta. Várakozás közben úgy gondolta, hogy egy kis zene segíthet neki ellazulni. Kihúzta a fiókot, amiben tárolt pár régi CD-t, és elkezdett böngészni közöttük. A kezébe akadt egy fénykép, ami már meglehetősen fakó volt. A költözés alatt kerülhetett oda. A fényképen egy kisfiú vigyorgott, egy férfi ölében, miközben a kormánykerékbe kapaszkodott. Mellette, az anyósülésen egy hölgy ült, aki szerelmes pillantásokat vetett a kisfiúra. Krisztián mintha lefagyott volna, úgy meredt a régi képre. Már majdnem el is felejtette, milyen boldog volt a gyerekkora. Boldog, egészen addig a bizonyos pontig...

A szokásos kérdések dübörögtek a fejében: két ember tiszta szeretete hogy fordulhat át ilyen mély gyűlöletbe?

(Luigi Cerciello: Az a fiú a hátsó padból)